

slås, at denne opgave tillige skal kunne overlades til skifteretternes medhjælpere.

Den foreslåede ændring har også virkning for de foreslåede sager om gældssanering i forbindelse med konkurs, jf. konkurslovens § 235 (som ikke ændres), hvorefter skifteretten kan overlade de i konkursloven § 219, stk. 1, nævnte forretninger til konkursboets kurator eller skifterettens medhjælper.

Til nr. 12 (§ 220)

Efter forslaget til konkurslovens § 203 (lovforslagets § 1, nr. 4) skal skyldneren i særlige tilfælde stille sikkerhed for de omkostninger, der er forbundet med gældssaneringssagen. Efter forslaget til § 220, 1. pkt., afholdes omkostningerne ved gældssaneringssagens behandling ligesom i dag af statskassen, når der ikke er stillet krav om sikkerhedsstillelse for omkostningerne. Statskassen vil således som hidtil i almindelighed betale gældssaneringssagens omkostninger.

Det foreslås endvidere, at skifteretten, når den procent, hvortil fordringerne nedsættes, skyldnerens uredelige handlinger eller andre særlige forhold taler derfor, i forbindelse med sagens slutning kan bestemme, at omkostningerne til gældssaneringssagen skal erstattes af skyldneren, jf. 2. pkt. Skifteretten vil efter omstændighederne kunne bestemme, at omkostningerne alene skal erstattes delvist.

Skifteretten vil for det første kunne kræve sagens omkostninger erstattet af skyldneren, hvis nedsættelsesprocenten taler derfor. Dette sigter til den situation, hvor den procent, hvortil fordringerne nedsættes, er væsentligt højere end i en ordinær gældssaneringssag. Dette kriterium vil sædvanligvis være opfyldt, hvis procenten overstiger 25, hvilket svarer til, hvad der følger af retspraksis i dag.

Det forudsættes i den forbindelse, at der på det tidspunkt, hvor kendelsen om gældssanering afsiges, er tilstrækkeligt med frie midler til at dække sagsomkostningerne. Sådanne frie midler vil typisk kunne være fremkommet som provenu fra aktiver, der er realiseret eller skal realiseres som led i kendelsen om gældssanering. Det er derimod ikke hensigten, at skyldneren skal erstatte sagsomkostningerne, hvis disse må afdrages til statskassen sideløbende med skyldnerens betaling af den bestående del af gælden. En pligt for skyldneren til at erstatte sagsomkostningerne vil i denne situation reelt medføre en mindsket dividende til fordringshaverne, eftersom den periode, hvor skyldneren skal afdrage på den bestående del af gælden, ikke skal forlænges, når skyldneren pålægges at erstatte statskassen sagens omkostninger.

Skifteretten vil for det andet kunne kræve sagens omkostninger dækket, hvor en begæring om gældssanering ikke tages til følge, fordi skyldneren har handlet uredeligt, hvilket f.eks. vil kunne være tilfældet, hvis den pågældende under sagen har undladt at oplyse om et aktiv, der skulle være indgået i sagen. I den situation forudsættes det, at skyldneren som hovedregel vil blive pålagt at erstatte de samlede sagsomkostninger.

Endelig vil der kunne foreligge andre særlige forhold, der taler for, at skyldneren skal erstatte sagens omkostninger helt eller delvist. Det er således ikke hensigten, at der skal kunne sluttes modsætningsvist fra de øvrige grunde, der er anført i forslaget til konkurslovens § 220.

Om sammenhængen med forslaget til konkurslovens § 203 bemærkes i øvrigt, at skyldneren, uanset om den pågældende meddeles gældssanering eller ej, vil skulle betale sagens omkostninger, når skifteretten har bestemt, at skyldneren skal stille passende sikkerhed for omkostningerne ved gældssaneringssagens behandling.

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger pkt. 4.7.2.

Til nr. 13 (§ 222 a)

Det foreslås, at der i konkursloven indsættes en udtrykkelig regel om behandlingen i gældssaneringssagen af skyldnerens pensionsordninger.

Det foreslås, at et beløb svarende til indbetalinger på skyldnerens pensionsordninger, der udgjorde et uforholdsmæssigt stort beløb efter den pågældendes forhold på det tidspunkt, betalingen fandt sted, skal indgå i skyldnerens forslag til gældens sanering efter konkurslovens § 213, jf. stk. 1.

Vurderingen af, om denne forudsætning er opfyldt, beror på en konkret vurdering af skyldnerens økonomiske forhold, ansættelsesforhold mv. på det tidspunkt, hvor indbetalingen fandt sted. Der tilsigtes ikke med forslaget en ændring af den vurdering, som i retspraksis i dag foretages af dette spørgsmål. Efter denne retspraksis lægges der bl.a. vægt på, om skyldneren efter, at den gæld, der søges saneret, er opstået, har indbetalt på en pensionsordning, som den pågældende selv har oprettet. Er pensionsordningen oprettet som et led i skyldnerens ansættelsesforhold, skal ordningen kun inddrages i gældssaneringssagen, hvis indbetalingerne er unormalt høje efter stillingens beskaffenhed. Dette gælder, uanset om den faktiske indbetaling er foretaget af skyldneren eller af skyldnerens arbejdsgiver.